

Batári Gábor

Luther Márton

Ötszáz éve kiakasztott
Tételeid Wittenberg
Vártemplomára, szakasztott
Álszentegyházat – embert,
Ha felnégyelték,
Kerékbe törték
A tévhit-szegényt
Régi-új hitéért.
(Lehet, csak megégették,
Vagy gályarabnak vitték)
– Nem suny-huny a hasadás.

Nagy-nagy mélyére láttál a
Kegyelemnek majdnem, mint
Pál látott Istennek hála,
Vagy ahogy Ágoston int
– A páli korpusz –
A függő Korpusz
Test lett Ígéről
Lett írott igéből.
Szól a: *sola gratia*.

Ej, Bűnbocsátó cédula –,
„Pérez, ha perselyben csörren”
– Hej, de igencsak feldúla –
„Lélek tűz-kínból szökken” –,
A tisztítóból.
Akkori hóbot,
Mint vélekedni,
Népet megvezeti.
De kapura szegzed: Nem!

„Áldott csere” –, írad s mondád:
„Ó, Atyánk, bűnünk szórád
Szent Fiadra, bőven ontád
Mireánk igazságát.”
Ez kegyelemből,
Hit által ránk dől,
Szinte összenyom,
Mérhetlen irgalom.
Szól, szól a: *sola fide*.

Homília

Áldjon meg minket az Úr
és minden gonosztól megótmazzon,
és a végső üdvösségre bé vigyen.
Mi is az a végső üdvösség, testvéreim?
A Plérómától, az Idők teljességétől veszi kezdetét,
melynek első, mintegy proto-kronoszi időbe
kacsintó szakasza, amikor Isten örök
Krisztusa asszonytól született, azaz testté lett.

Beteljesedése pedig akkor lesz,
mikor Jézus Krisztus Fősege alá rendeli,
testében egyesíti a mindenséget,
természetszerűleg ennek következtében
minden örökre kárhozottnak hitt
feltámad a második halálból, – ezen egyesítésnek zsengeje
és koronája volt az Ő Ekklesiája, az Egyház
– akkor majd minden nyelv vallja, menyeieké,
földieké és föld alatt valóké, hogy Jézus Krisztus Úr
az Atyaisten dicsőségére.

Akkor jön a Vég, a Telosz,
a végső üdvösség záró szakasza,
mikor Krisztus Jézus a fősege alatt
egybeszerkesztett mindenséget,
mindent, ami van, volt, lesz és lehetne,
Önmagával együtt alárendeli az Atyának,
és akkor Isten lesz minden mindenekben.

Ekkor mindenek megelevenednek,
mert Isten mindenek megelevenítője
még a holtak vélt anyag is.
Minden valaha volt élet felhorgad
: a sejtek, a vegetáció, az állatok
nemcsak fajonként, hanem egyedenként,
az Univerzum ismeretlen emberalatti
és halandó emberfeletti lényei.
Minden alacsonyabb létszint annyi
létgrádicsot szökken, hogy magasrendű
kommunikációra képes, szuper intelligens
szellemi lélekrésszel rendelkezzen,
ebben a szent animizmusban szó szerint
valóra válik, hogy az egek beszélnek
Isten dicsőségét és a föld, meg ami rajta van
és a tenger, és ami benne van.

Utolsó vacsora (2017, tus, papír, 50×70)

Bakacsi Ernő

A hombár rejtélye

Megkönnyebbült sóhaj hagyta el az ajkát, amikor a vonat elindult. A gyorsuló kerekek kattogása most nem idegesítette, szinte zene volt a fülének. A pattanásig feszült idegek kissé megnyugodtak. Úgy gondolta, ha már a vonaton van, akkor félig otthon van. Ha pedig otthon van, akkor kisebb a veszély. Minél távolabb van, annál kisebb. A tudata mélyén azért tisztában volt azzal, hogy ez önámítás. Nem számít itt a távolság, azt az arabot előbb-utóbb megtalálják, és akkor... Hát ez az, mi lesz akkor? Most érezte azóta, hogy fáradt. Elemi erővel tört rá a fáradtság. Lehunyta a szemét, próbált aludni, de nem sikerült. Nem és nem, pedig az talán megnyugtatóna. Bántotta a lelkiismeret, furdalta a bűntudat. Tudta, hogy ez nem hazautazás, hanem menekülés. Vajon jól teszi, megteheti? Ezen gondolkodott eddig. Egyáltalán, meg lehet ezt úszni? És ha igen, mi lesz a lelkiismeretével? Szűnik majd az önvád? Nem tehet róla, nem akart ő ölni, mégis megtörtént. Ki hiszi el az igazat? Mégiscsak szólni kellett volna a főnöknek, vagy egyenesen a rendőrségnek? De akkor börtönbe kerül, és mi lesz a családjával? Elkapják. Előbb-utóbb kiderül a dolog. Megtalálják az arabot. Legkésőbb egy fél év múlva megtalálják. Lehet, hogy még hamarabb. Attól függ, mikor tárolják ki abból a fakkból a terményt. Úgy gondolta, mégis jól cselekedett, néhány hónapja biztosan van, addig kitalál valamit. Az a lényeg, hogy megnyugodjon, nyugodtan át tudja gondolni az egészet. Ezt a rémtörténetet. Istenem! – hát miért vagyok én ilyen szerencsétlen? Ez is csak velem történhet meg. Nem is tehetek róla. Minden ember ezt tette volna. Azért a szeméért pedig nem kár. Nem akartam ugyan, de mégiscsak embert öltem. Nem számít, hogy kit, hogy mit akart, jó ember volt-e vagy rossz? – gyilkos vagyok, és ez a lényeg. A törvény előtt ez számít. A többi csak szajtépés, mentő körülmény, amit mérlegelnek, hogy hány évet szabjanak ki. Ha rá kerül a sor, nekem teljesen mindegy, akkor az életemnek már úgylis vége. A gyerekek már nagyobbak, elboldogulnak az anyjukkal. De ezt én nem akarom! – hasított belé a fájdalom. Hirtelen rájött, hogy türtőztetnie kell magát, mert félhangosan motyogta a szavakat, meghallhatják, és akkor még az a néhány hónap sem lesz meg. Óvatosan szétnézett, mint a tolvaj, és lehunyta a szemét, mint aki aludni készül.

Tényleg elaludtam, dörgölte a szemét. Nem sokat alhattam, talán egy órát, vagy csak néhány percet. Jót tett, már nyugodtabban tudom átgondolni a történeteket, mert ehhez nyugodt, hideg fej kell. És Keskeny Gáspár erdélyi magyar gondolatai visszacsúsztak az idő síkján.

Nem is tudja már, hogy mikor jött először Magyarországra dolgozni, magyarba, ahogyan a Romániában élő magyarok mondják. Legalább tizenöt éve is van már

annak. Csak akkor indult neki ennek az ismeretlen útnak, amikor a környékükön már végkép nem kapott munkát. Felült a vonatra, és az Alföldig meg sem állt. Több helyen dolgozott, végül is egy keceli gazdánál kötött ki. Évekig járt ide, jól kijöttek a gazdával. Megkövetelte a munkát, de becsületesen fizetett. Megvolt a szállása és az ebédje is, így alkudták ki a napszámot. A szőlőben és a gyümölcsösben dolgozott, áprilistól november végéig. Havonta hazautazott néhány napra. Annyit keresett, ha szűken is, de megélt belőle a család. Otthon, télen, az erdőn akadt egy kis munka. Neki ez megfelelt, nem akart ő nyugati országokban dolgozni, mint többen a faluból. Közelebb volt ez, a nyelvvél sem volt baj, jól érezte magát, őt sosem románozták le, mert hallott ilyen panaszokat is az ismerősöktől. Telt az idő, a gazda is öregedett, a gyerekei máshol éltek, csökkentette a birtokát és ezzel arányosan az erdélyi idénymunkások számát is. Jól jött, hogy a határhoz közel egy hatalmas terménytároló telepen munkásokat kerestek. Öt éve volt ez, állapította meg. Először csak júliustól dolgozott itt november végéig. A gabonaaratástól a kukorica-betakarítás befejezéséig. Néhány éve már májustól. Ekkor már kevés termés van a magtárakban. A kitárolás után jön a fertőtlenítés, kisebb javítások elvégzése, aztán érkezik az új termés. Ha új beruházás történik, a silók építésénél segédmunkát is végez, ekkor már márciusban is munkába áll. Néhány helybéli kivételével, akik egész évben ott dolgoznak, állandó munkásnak számít ő is. A főnök mondta, hogy minden évben számít rá. No, most ennek vége, tört rá ismét a gyötrő gondolat.

Már érzett magában annyi erőt, hogy végiggondolja a történeteket. Csak most jutott el a tudatáig, hogy ezt az arabot (mert úgy nézett ki), de lehetett cigány is, ahogy visszaemlékezett a borszínére, addig nem is látta a telepen. Vagy aznap veték fel, vagy csak ott csavargott? Még ez volna a legjobb, mert akkor nem keresik, legalábbis nem ott. A telepen tilos idegennek tartózkodni, de amikor ilyen nagy a beszállítás, sokan megfordulnak ott, gazdák, terményátadók, gépkocsivezetők. Nem tűnik fel egy idegen. A hombár egyik fakkját fertőtlenítette. Azt a hatalmas hosszú magtárpületet, amelyet még valamikor az uradalom épített, közfalakkal több részre osztották, falait támoszlopokkal megerősítették, hogy a gabona nyomását kibírja. Egy-egy fakkba 2-300 köbméter gabona fért. A betárolást felülről végezték, a kitárolást alul egy csigarendszer segítségével. Két fakk között ajtó biztosítja az átjárást, melyek befelé nyíltak, így a teli raktárba lehetetlen volt a bejutás. A modern terménysilók mellett elavult tárolási mód ez, de még használták különösen jó termés esetén. Az idén pedig rekordtermés várható.

Élesen emlékezett a történetekre. Mintha valaki segítségért kiáltott volna. Aztán világosan hallotta a kiabálást, amely hörgésbe, dulakodásba fulladt. Úgy tűnt, a szomszéd fakkból jönnek a hangok. Ösztönösen cselekedett, ledobta a szerszámokat, és benyitott a szomszéd raktárrészbe. Azonnal világos volt előtte a helyzet. Egy barna bőrű fiatalember birkózott Irénkével, a mérlegkezelő asszonnyal.

A fickó Irénke háta mögött volt, egyik kezével a nő száját próbálta befogni, hogy az ne tudjon kiabálni, a másikkal a nadrágját próbálta lehúzni. „Az anyád istenit, mit csinálsz?!” Úgy emlékszik, ezt kiáltotta. A pasas elengedte Irénkét, aki rögtön kiszaladt a hombárból. Az egész néhány másodpercig tartott, és mielőtt újból megszólalt volna, a másik előrántotta a kését, kipattintotta a pengét, és vigyorgó pofával intett felé, azt jelezve, hogy gyere, ha olyan nagy legény vagy. Egy pillanatra meghökkent, hiszen ő nem verekedni ment át, nem párbaft vívni egy bicskás gazemberrel. A segélykiáltásra lépett be, mindenki más is ezt tette volna. Miután Irénkéről a veszély elhárult, nem is volt más tennivalója. Persze ilyenkor vált az ember a másikkal néhány szót, rendre utasítja, maximum elcsattan egy-két pofon, és kész. Ezek a gondolatok a pillanat tört része alatt futottak át az agyán, aztán azt is elöntötte a vér. Hogyan mer rá bicskát emelni valaki, egy idegen, akit nem ismer, nem bántott, csak éppen megakadályozta egy becstelen cselekedetben. Órá, egy székyre! Nem volt verekedős soha, de nem is ijedt meg a saját árnyékától. Fiatalabb korában előfordult, hogy összeakaszkodtak a román legényekkel, nem vallott akkor sem szégyent. Még ennek a cigányképűnek áll feljebb! Meg sem fordult a fejében, hogy meneküljön, de ilyen helyzetekben az ember reakcióideje, látása, cselekvőképessége felgyorsul, vagy lebénel. Már nem emlékszik, mikor vette észre a lapátot, mely a falnak támaszkodott, csak arra emlékszik, hogy a kezében volt. A bicskás előrenyújtott kézzel előre lépett. Gondolta, kiüti a kezéből a kést, és csapott. Ebben a pillanatban lépett még egyet a másik, és szúrt. A szúró mozdulatra a feje alacsonyabb szintre került, így a lapát elzúgott a keze felett, és teljes erővel fültövön csapta a támadót. Az ipse, mint a béka terült el a lába előtt, kezéből kiesett a kés. Felkapta a kést, becsukta és zsebre vágta. Csak most nézte meg jobban a támadót. Sohasem látta még ezt az embert. Hogyan került ez ide? Ez csak később jutott az eszébe. Oldalba rúgta az illetőt, de az nem mozdult. Mi van veled, hé? – mordult rá. Rázogatta a vállát, majd mellé térddepelt. Az idegen orrából és a füléből vércseppek estek ki. Megfordította. A sérült mozdulatlanul feküdt. Csak most ijedt meg. Ismét rázogatni kezdte, enyhén pofozni. Mi van veled, szólalj már meg! Ideges lett, elöntötte a veríték. Rátette a fület a mellkasra, nem halott szívdobbanást. Ez meghalt. Istenkém, mit tettem – állt fel.

Nem emlékszik pontosan azokra a percekre, de nem hiszi, hogy normális volt. Kapkodott. Jól tette, amit tett? Így tenne most is? Nem tudja, nem tudja eldönteni. A becsület azt kívánná, hogy jelenteni kellett volna, vállalni a felelősséget, a bíróságra bízni az ügy lezárását. Az élni akarás, az ösztön azt mondja, menekülni. Hátha megúszod, hiszen nem látta senki, nincs tanú, és nem te vagy a hibás, te csak védekeztél. A bíróság nem igazságot szolgáltat, csak a paragrafust nézi. Akkor úgy gondolta, meghalt a támadója. Ma már ebben sem biztos. Hátha csak elájult, a kórházban még meg tudták volna menteni. Csak hevenyészve nézte meg a pulzu-

sát, meg hát nem is ért hozzá, nem orvos ő, különben is ideges volt. Ez érthető. Az ő helyzetében mindenki az lett volna. Nem tudja, meddig tartott. Valószínűleg rövid ideig, pár percig. Akkor nagyon hosszúnak tűnt. Akkor biztos volt benne, hogy meghalt a támadója. Mit tegyen? Itt nem hagyhatja. Bármikor rányithat valaki. El kell tüntetni! Csak ez járt az eszében. De hová? Lehetetlen. Itt egy hullát nem lehet csak úgy eltüntetni. Aztán meghallotta, hogy a szomszéd hombárban megindul a betermelés, hallani lehetett a termény leeső surrogását. Odarohant az ajtóhoz. Kinyílt. A termény még nem zárta el. Visszarohant, felkapta az embert, bevitte, és a kukoricarákásra dobta. Áldozata a puha közegben félig elsüllyedt, lábára ömlött a lezúduló, aranyszínű kukoricazuhatag. Világosan emlékszik erre. Gyorsan távozott, becsukta az ajtót. Fellelegzett. Úgy érezte, túl van az egészen, nem is történt semmi. Valamilyen nem ismert ösztön munkálkodhatott benne, mert szétnézett, hogy van-e nyom, lát-e valami szokatlant. Nem látott vérnymot. Észrevette a lapátot. Ennek nem itt van a helye, ezt csak a másik hozhatta be. Fogta a lapátot, és kiment. Az udvaron úgy osont, mint egy betörő. Meglátta a talicskát, félig volt sittel. Beletette a lapátot, és beosont a saját fakkjába. Úgy érezte, nem látta meg senki. Ráült a létra fokára, mert úgy érezte, hogy egy lépést sem tud tovább menni. Most érezte, hogy remeg az egész teste, és leizzadt, szakad róla a víz, ugyanakkor a szája kiszáradt. Zsebkendőjével megtörölte az arcát, a nyakát, és a vizes palackból nagyot kortyolt. Ez kissé rendbe hozta, már gondolkodni is tudott.

Rádöbbent, hogy óriási hibát vétett. Ennél rosszabbul már nem is dönthetett volna, hiszen Irén elmondja, hogy megtámadták. De tételezzük fel, hogy nem szól – morfondírozott magában –, akkor a főnök keresi a komát. Nyilván felvették, a talicskával csak ő dolgozhatott. Előbb-utóbb keresni fogják, hogy hová lett. Csak idő kérdése, és minden kiderül. Már nem is tud változtatni a dolgokon, már nem tudja kihozni a hombárból, már belepte a kukorica.

Hirtelen nyugodt lett. Ezzel meglepte saját magát is, arra gondolt, miért? Mert már eldőlt minden, nem tudok rajra változtatni, börtönbe kerülök, állapította meg tárgyilagosan. Érdekes – tűnődött tovább –, nem sajnálom azt az embert. Én öltem meg, az már biztos, ha halott volt, amikor a kukoricára dobtam, ha nem, mert azóta már meghalt. Ez biztos. Lehet, hogy ez később változik, de most a lelkiismeret sem furdal olyan nagyon. Nem, mert nem én vagyok a vétkes. Baleset volt. Rám támadott, késsel támadott, én csak védekeztem. A Jóisten ítéli meg a bűnömet, de ezt Ő tudja. Igen, a Jóisten, de itt a földön nem ő. Ekkor jutott eszébe a családja, a saját leendő élete, a börtönben történő élete. A családot, a gyerekeket még látnia kell. Úgyis elfogják, de talán lesz addig néhány napja, ha menekül. Menekülni kell, hasított bele a gondolat. Menekülni, mindenhogy! Nyugalom, Gazsi, intette magát. Ezt most nem szabad elkapkodni. Nyugodt fej kell most is. Ha elszalad, itt hagy mindent, azonnal elárulja magát. Meg a pénz... hát az is elveszik...közel egy havi

bére. Az most nagyon kellene, neki is, a családnak is. Gondolkodott, aztán döntött. Kockázattal jár, de meg kell próbálni – érvelt magának.

Elindult az iroda felé, hogy megkeresse a telepvezetőt. A mérlegház mellett elhaladva. Irénke magához intette. Azt hitte, a szíve kiugrik a helyéből, mit akarhat ez a nő? Irénke ságva kérte, hogy erről a kellemetlen dologról ne szóljon senkinek. Nem kell a pletyka, hogy Józsi, a férje, megtudja. Amúgy is féltékeny természetű. Nagyon köszöni a segítségét, de ki ez az ember? Hogy került ez ide? Ő még sohasem látta. Nem tudom, én sem láttam még, felelte. De ne nyugtalankodjon Irénke, nem szólok senkinek. Megmondtam a komának – felelte kérdés nélkül –, hogy nálunk nem divat az ilyen udvarlás, aztán kiment. Azóta sem láttam.

Megkönnyebbülten ment tovább. Talán Iréntől már nem kell tartania, úgy látszik, valami van a füle mögött, ha ennyire nem akarja, hogy ez a kísérlet kitudódjon. Ha szépen kéri az a cigány vagy a fene tudja, milyen ember, lehet, hogy kötélnek is állt volna, kuncogott magában. Azt kérte a telepvezetőtől, hogy most, azonnal számolják el a bérét, hogy felvehesse, mert a legsürgősebben utaznia kell haza, már a délutáni vonattal. „Most telefonált a feleségem, hogy azonnal menjek, mert a kisebbik fiam a kórházban van”, indokolta kérelmét. A főnök megkérdezte, hogy mekkora a baj, mert idegesnek látszik és az arcszíne is megváltozott. Azt felelte, hogy nem tragikus, nem értette pontosan az asszony magyarázatát... valamilyen fertőzés, de haza kell mennie. Egy óra múlva a zsebében volt a fizetése, a főnök arra kérte, ha rendben lesznek otthon a dolgok, jöjjön vissza, most van a munka dandárja, számít rá. „Rendes ember ez a Varga, kár hogy majd csalódik bennem, ha kiderül az igazság” – gondolta most.

Sietett a szállására, kutyafuttából lezuhanyozott, elszámolt a szállásadójával. Neki is azt mondta, hogy a gyerek kórházba került, azért kell sürgősen mennie. Összekapkodta a cuccait, és már ment is az állomásra. Jókor érkezett, még egy óra volt a vonatindulásig. A szállásán, öltözködés közben, vette észre a kést. Rádöbent, hogy egy bűnjel, a kés még nála van. Erről teljesen megfeledkezett. Kisétált az állomás épülete mögötti bokros részre, és bedobta a kést. Ha valamikor megtalálják, kereshetik, hogy kié lehetett. Beszállt a kupéba, és már két órája csattognak a kerekek hazafelé.

Varga Tamás, a telep vezetője, úgy gondolta, most van annyi ideje, hogy megnézze az új embert. Miként halad a munkával, és felírja az adatait is, hogy az adminisztráció intézni tudja a továbbiakat. Remélem, nem lesz vele baj, kell most a munkáskéz, ezért vettem fel, gondolta menet közben. Nem is tudom, milyen nemzetiségű, majd kiderül. Arab lehet, Alinak mondta magát, ha jól értettem. Nagyon rosszul beszél magyarul, de majd csak szót értünk. Reggel csak néhány szót váltottunk. Azt mondta, munkát keres. Mondtam neki, hogy megpróbálhatjuk, most van munka. Ezer forint órabért tudok neki adni. Bólintott. A többi részletről nem is beszéltünk. Éppen szóltak, hogy az egyik szállítmány víztartalmával baj

van. Mondtam Alinak, most nem érek rá, mennem kell, később megbeszéljük a részleteket, és felírom az adatait. Mielőtt elmennék, megmutatom, hogy mit kell csinálnia. Most is csak bólintott. A hombár átalakításkor keletkezett sitt jelentős része még a placcon van, mert a konténert nem tudták odáig szállítani. Mutattam Alinak a talicskát és a lapátot, hogy azzal hordja a törmeléket a mintegy harminc méterre lévő konténerbe. Ali érteni – válaszolta.

Varga meglátta a talicskát, amely félig volt törmelékkel, benne a lapát. A konténerben mintegy négy-öt talicskányi sitt lehetett. Ez semmi, mit csinált ez egész délelőtt – dohogott magában. De Alit sem látta sehol. Kereste, bekukkantott több fakkba is, de nem lelte. Ez megpattant – gondolta. Nem tetszett neki a meló, fogta magát, és elment. Ilyenek ezek, büdös nekik a munka. Csak a segély kell, az ingyen-élés. Azért szólhatott volna, és legyintett a telepvezető.

Rózsika, a Patak panzió tulajdonosa lefekvéshez készülődött, de várnia kellett, mert nem akarta, hogy álmából verjék fel. Várnia kell, mert az a cigányképű lakója még nem érkezett meg. Először arra gondolt, hogy meglépett. Itt aludt egy éjjel, és fizetés nélkül távozott. Volt már erre példa. De ez mégsem lehet – gondolta tovább a történeteket –, mert a holmija itt van. Ha részegen jön haza, holnap kirúgja. Magát is hibáztatta, mert nem adott neki kulcsot. Kulcsot csak annak ad, aki már fizetett. Nem menő panzió az övé, mindféle alakok megfordulnak nála, kétes egyének is. Így aztán mindenkinek előre kell fizetnie, de tegnap kivételt tett. Nagyon szereti a tévésorozatokat, különösen ezt a brazilt, a *Majd holnap* címűt. Még egyetlen részt sem hagyott ki belőle. Tegnap éppen leült a készülék elé, hogy megnézze a 47. részt, amikor csöngettek, és beállított a cigányképű. Nehezen értette, mert nagyon rosszul beszélt magyarul. Persze szállást keresett. Közölte vele, hogy van kiadó szobája, háromezer forint egy éjszakára, több nap esetén kettőezer naponta. Az illető bólintott, hogy jó. Megmutatta neki a szobát, és közölte vele, hogy a formásokat majd holnap elintézik, aztán rohant vissza, nehogy lekésse a kezdést. A vendége reggel elment, és azóta nem látta. Már az álom is kiment a szeméből. Holnap kirúgom ezt a gazembert – döntötte el és lefeküdt.

Reggel csodálkozva állapította meg, hogy vendége nem jött meg, nem töltötte nála az éjszakát. Hamar felcsípett egy kurvát – gondolta –, csak ott lehetett. Délután újabb vendég érkezett, kellett volna a szoba. Kiadom azt a szobát, döntötte el. Felment, áthúzta az ágyat, az ismeretlen holmiját beledobálta a hátizsákjába, aztán levitte a garázsba. Már délelőtt átnézte a hátrahagyott pakkot. Nem sok mindent talált. Két ing, két alsónadrág, egy pantalló és egy esőkabát volt a szekrényben. A hátizsákban egy doboz cigaretta, két halkonzerv, néhány szelet kenyér, egy csomag pilótakeksz. Hát, ez sem olajherceg, állapította meg. Két hónap múlva betette a hátizsákot a kocsijába, és a bevásárló központnál elhelyezett ruháskonténerbe dobta.

Május 17-én jelentették a telepvezetőnek, hogy a hombár középső fakkjában a

kihordó csiga elakadt. Zúg a motor, de a csiga nem forog, nem jön a termény. Kikapcsolták a motort, nehogy leégjen. Varga személyesen ellenőrizte a munkások bejelentését. Megállapította, hogy nem a villanymotorral van a baj, valami beszorulhatott a csigába. Ilyen még nem fordult elő, nem tudta mire vélni a dolgot. Káromkodott. A vagonokat pakolni kellett, kénytelen volt átszervezni a kitárolást, és ez bizony időbe telt, késleltette a munkát. Két nap múlva pneumatikus módszerrel folytatták a kitermelést az elakadt fakkból. Amikor elérték a kihordócsigát, a felszívó csövet irányító Józsi bácsi rémült kiáltását lehetett hallani. Józsi bácsi remegve mondta, hogy a csigába mintha egy ember volna. A kukorica alól kilóg egy láb. Nagy volt az izgalom, odacsődült a telep. Varga levitt magával két embert, a többit elparancsolta onnan. Óvatosan fejtették le a kukoricaréteget az emberről. Egy mumifikálódott emberi test bontakozott ki, akinek a lábait becsavarta a csiga. A kihordócsiga megállásának az oka világos volt, de a szörnyű látvány miatt, a megdöbbenés annál nagyobb. Józsi bácsit ki kellett küldeni, mert öklendezni kezdett. A telepvezetőnek szörnyű gondolata támadt, tudta, hogy ezt nem lehet elsumákolni, ezt jelenteni kell. A telepen már mindenki tudja, de hogyan magyarázza ezt meg? Az illető arca ugyan erősen megváltozott, szemei kiestek, borzasztó látvány volt és felismerhetetlen, de Varga rögtön tudta, hogy ez csak Ali lehet. A fakk ajtaja elé egy őrt állított, hogy senki ne mehessen be, megparancsolta az embereknek, hogy folytassák a munkát, agya erősen dolgozott, hogy mit mondjon a rendőrségnek. Tudta, hogy nincs sok ideje, a rendőrség néhány perc múlva itt lesz. „Ennek a fickónak papíron itt nincs nyoma, remélem nem látta senki. Én nem látam, nem tudom, hogy ki, nem tudom hogyan került ide” – döntötte el. Rejtély volt előtte az eset, az eszébe sem jutott, hogy esetleg megölték.

A rendőrség nagy erővel érkezett. Sokáig vizsgálták, fotóztak a helyszínen, mielőtt elszállították. Kikérdezték mindenkit. Irén ugyan nem látta a szerencsétlent, de eszébe jutott, hogy esetleg a támadója is lehet. De ezt az incidenst a telepen nem tudja senki, nem látta senki, nem beszéltek róla sosem. Egyedül Gazsi bácsi tudja, de ő szerencsére nincs itt. Lehet, hogy ő tette volna? – ijedt meg. Azért ment el olyan hirtelen? Teljesen megzavarodott. Hirtelen a végére kellett mennie. Nincs bizonyíték, Gazsi bácsit is védeni kell, csak fantáziálok, teljesen meghülyültem. Így aztán azt mondta, hogy fogalma sincs, ki lehet az az ember, hogyan került oda. Ő a mérleget kezeli, ritkán megy a telep más részére.

Az elhunyt ruházatában talált papírok alapján megállapították, hogy Ali Mohamed Bachara 22 éves szír menekültet rejtette a kukorica. Magyarországon oltalmazott státuszt kapott, rendelkezik ideiglenes tartózkodási engedéllyel, mely alapján munkát vállalhat. Tizenháromezernyolcszáznegyven forint és húsz Euró volt nála. Az országos nyilvántartásokból kiderült, hogy áruházi lopásért és a hatósági személyek elleni erőszakos fellépésért egy év felfüggesztett börtönbüntetést ka-

pott. Az orvos szakértői vizsgálat alapján bal halántékán megrepedt a csont, mely valószínűleg nagy ütés következménye, de a közvetlen halál oka fulladás. A száj és az orrüregben talált kukoricaszemek erre engednek következtetni.

Varga Tamás telepvezető azt vallotta, hogy nem tudja, ki lehet ez az ember, sohasem látta, nem beszélt vele. Valamikor októberben kerülhetett a hombár fakkjába, mert akkor volt a betárolás, máskor oda bejutni lehetetlen. Ezt bizonyítja az is, hogy valahol a kukoricarakás közepén lehetett, erre utal a kitároláskor a csiga leállása. A betárolás megkezdésekor ellenőrzik a magtárteret, csak ezután kezdik el a munkát. Ezután oda már csak felülről lehet bejutni, az ajtó nyithatatlan a termény ellennyomásától. Éjjeli műszak nincs, de túlóra előfordul. Az egész telep kivilágított, de az a rész félhomályban van, ott a leggyengébb a világítás. Éjjel nem ég minden lámpa. Éjjeliőr természetesen van. Arra a kérdésre, hogyan juthatott be oda idegen ember, csak feltételezése van – válaszolta. Előadta, hogy betermeléskor elég nagy a sürgés-forgás. Akadhat bábémszkodó, sétálhat a telepen is, de a kerítésen kívülről is láthat mindent. A rossz szándékú ember csak lopni akarhat. Persze, ez is szinte elképzelhetetlen. Mert mit lophat? Terményt vagy gépet. Esetleg feltöri az irodát. Jelentősebb terménymennyiség vagy gép elszállításához csak a kapun és a mérlegházon keresztül tud bejutni. Ez műszak alatt nem megy, éjjel pedig zárva van. Ha valaki lopni akar, csak alkatrészt tud. Azt is csak úgy, hogy átmászik a kerítésen. És mi lehet ez? Gondolkodtam már ezen – mondta Varga. Amit esetleg ki tud vinni, és értékes is az a villanymotor. Nappal kinézte magának a megfelelőt, az alkalmasnak ígérkezőt, és éjjel, kijátszva az éjjeliőrt, bemászott. A betárolást végző szalag motorját nézte ki magának. Távol is esett, félhomály is volt, úgy gondolta ez a legjobb. Felment a létrán, de ott fent kicsi a hely. Megcsúszott és beesett a beöntő nyílásba. Esés közben bevverte a fejét, amely okozhatta a halálát is, de ha nem, elájult. Ráesett a kukoricarakásra, amely ha mondjuk fejjel lefelé zuhant, el is nyelhetette. De ezt önök nyilván ki tudják deríteni. Nem tudom másképpen elképzelni a dolgot – fejezte be Varga.

A rendőrök meghallgattak minden dolgozót, de senki sem tudott semmi értékelhetőt mondani. Megnézték a környék összes szállodája, panziója, nyilvántartását, a fekete lakáskiadóknak elmondták, hogy nem lesz következménye a törvénytelen szobakiadásnak, így sem tudott senki a keresett személyről.

A nyomozást vezető rendőrtisztnek tele volt már a hócipője a menekültek okozta problémákkal. Unta az egészszet. Valószínűleg úgy történt, ahogy a telepvezető elmondta. Különben is kit érdekel egy ideszaladt bűnöző halála. Nincs ennek itt senkije, nem keresi ezt senki – gondolta, és lezárta az ügyet.

Keskeny Gáspár június elején levelet kapott Varga telepvezetőtől, hogy sürgősen jelentkezzen munkára. Reméli, hogy a fia már régen meggyógyult, számít rá, mint megbecsült, régi emberére.

Csák Gyöngyi
Csapdalét

Álmos világűr
 rettegés pocsolyákba
 merülő talpak.

Patetikus köd
 kíséri léptünket az
 időben vissza.

Kegyetlen horgok
 úszó delfintetek
 véres tengeren.

Csak visszafelé
 van menekülési út-
 vonalak helye.

Jelenkori

Jelentéktelen
 figurák élet s játék-
 tere jelenem.

Évek zajló jég-
 tábláin kifelé a
 létből örökre.

Jelenkori II.

Összezavarva
 az igaztalan világ
 ácsolatában.

A megtaposott
 álmok sötét, csöpögő
 szivacsával.

Karrier

Rúgnak, harapnak
 a másikat kikezdi
 egymás hegyén-hátán
 kapaszkodnak
 a rivaldafényig.

Megrendítő élmény

Egyetlen óra
 leforgása alatt is
 sikerül a senkiből
 Istent faragni.

Bagi István

Mondókáim

Ez, íme, rímelick:

hátamon a zsákom

zsákomban a mákom
mákomban a rákom
kirágta a zsákom
kifolyott a mákom
aki szánja károm
szedje össze mákom

azt ugyan szedheti -
íme egy limerick:

a zsákomban dió van nem mák
a diómat kóstolja a rák
meg is fogja enni
nem folyik ki semmi
üres diót zszugorgat a zsák

így hát:

aki szánja károm
vigye el a rákom!

Kátyú herceg

Mondom az útburkolónak
éppen dolgozik a kátyún
nagyot zökken majd a jármű
ha ilyen hamar ráun.
Mi az az egyetlen méter
nem gombfoci pálya ám az
mi az az egy kis zökkenés
jön a nagyvonalú válasz.
Nem úgy van az mondok ellent
számos kátyú az út hossza
sok zökkenés az utasnak
kétszer annyi oda-vissza.
Ha nem képes rászánni még
nem túlórát: pár túlpercet
jobb ha elmegy gombfocizni
nemtörődöm kátyú herceg!

Tiszta, rímes élet

Balázs Tibor költő emlékére

Hiányzol barátom, ki por
vagy már és hamu lettél,
de a lelked velünk maradt, Tibor,
rímek keresztjében örök életet él.

Versem a válaszod várja,
és érkezik is, rímnek rím a párja.
Küldeni szeretnék illedelmes glosszát,
lapos logosz méltó nem lehet tehozzád.

Szellemednek e rímeket küldöm,
ölelkeznek és téged ölelnek -
előbb-utóbb engedünk mindnyájan a jelnek,
testünk marad itt csak, enyészni a földön.

Közkatonák vezére, tiszt a
poéták között, nem statiszta,
könnyedén adtál összecsengő dísz a
versnek, így lett, mint az életed, tiszta.